

C. Jinarajadasha

A TUDAT HÉT FÁTYLA

Megjelent a The Theosophist 1952. évi számaiban

Fordította: Vadnay Emma

Számítógépi változat: Tóth Viktória, 2004

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Ez a tétel sok olyan megállapítást tartalmaz, amelyet természeténél fogva nem lehet bizonyítani. Ezt tekintem legeredetibb hozzájárulásomnak a teozófiai tudáshoz. Tudatában vagyok annak, hogy kevesen fogják megérteni, de le akarom írni, mert ez az, amit több mint negyven éven át éltem és gondoltam.

Az utóbbi négy évtizedben nagy fejlődés ment végbe a teozófiai felfogásban, ami a Monád eszméje kihangsúlyozásának köszönhető. A Monádról sok helyen van szó a „Titkos tanításban”. De a Monádnak az a kihangsúlyozása, ahogyan azt Dr. Besant tette a „Study in Conscidesnen” című könyvében, az egyik legértékesebb hozzájárulás a teozófiai tudáshoz. Tanulmányozásaink folyamán mind jobban és jobban megtanuljuk azt, hogy az egyén fejlődését inkább a Monád szempontjából nézzük, és kevésbé a Kauzális testben lévő Ego szempontjából.

Ha az egyént a Monádnak tekintjük, a következő elkerülhetetlen lépés szerint fel kell ismernünk a Monádot, mint a Logosz Isteni Tudatának egy töredékét, és amennyire ez a naprendszer Logoszára vonatkozik, mi egy misztikus módon Benne élünk és részei vagyunk Neki. Ez nem azt jelenti, hogy nekünk nincs meg, hogy úgy mondjuk a következő utunk az Egyetemes Logoszhoz. De félretéve ezt az utóbbi misztériumot, egy dolog világos: az, hogy a fejlődésnek azon a fokán, amelyen vagyunk, a Naplogosz erőinek segítségével növekszünk.

A fejlődésnek ezt a folyamatát úgy is ábrázolhatjuk, mint egy drámát, amelyet a Logosz teremt a Monád számára; ennek a Logosz által teremtett drámának a megértése az ami kibontakoztatja a bennünk lévő Istenséget.

Hogyan teremt a Logosz számunkra drámát, amelyben mi vagyunk a szereplők, és amelynek eljátszása által növekszünk magának a Logosznak képmásává? Ezt a Logosz formák teremtése által teszi meg. Így jön létre a mi tevékenység univerzumunk, ami számunkra a naprendszer. A Logosz egyik síkot a másik után teremt benne; és ezt a tevékenységet mi a Harmadik és Második Logosz kiadásának fogjuk fel.

Mármost egy bizonyos szemszögből, a különböző síkoknak a Logosz által való teremtését, tudat kinyilatkoztatásnak vehetjük, mert a Logosz az Ő lényegében a Legfelsőbb Tudat. Ezért, ha egy síkot teremt; legyen az az Adi, vagy valamely alacsonyabb, ez a sík az Ő tudatának kifejeződése, de elfátyolozva. Ha tanulmányozzuk azt, amit az „Okkult kémiában” írtak a síkok keletkezéséről, megjegyezhetjük azt, hogy minden sík azért létezik, mert a Logosz tudata a Koilon buborékokat ilyen vagy olyan formában tartja; de, ha a Logosz figyelme csökkenne, az összes síkok megszűnnének létezni. Mellesleg jegyzem meg – bár fontos -, hogy maga a buborék, ami a Koilonban keletkezik, az önmagában az Egyetemes Logosz tudatának megnyilvánulása. Naprendszerünk hét síkja ezért a Naplogosz tudatának alapvető aspektusa, vagy kinyilatkoztatása.

Kezdve a legmagasabbal, az Adi síkkal, azt találjuk, hogy az a Logosz tudatának egy aspektusa; de az Ő elfátyolozott tudata. Ha egy fátyol borítja be az Ő tudatát, az eredményt az Adi síknak nevezzük. Ugyanúgy minden sík azt jelenti, hogy egy fátyollal több adódik az Ő tudatához; így, ha például a mentális sík felé szállunk le, már négy fátyol borítja az Ő tudatát, - az Ádi, Anupadaka, Nirvánikus és a Buddhikus, és a mentális sík egy plusz ötödik fátyol ezen a tudaton. Az asztrális sík a hatodik fátyol és a fizikai a hetedik.

Már ismerjük a tudományból, hogyha anyaggal van dolgunk, az tulajdonképpen az erő fátyola. Minden anyagrészecske voltaképpen egy erősorozat; anyag, mint olyan, nem létezik. Az anyag fátyol az erőn. Pontosan ugyanígy fogja felfedezni a tudomány egy nap, hogy az, amit erőnek nevez, az tulajdonképpen a tudat egy módja, egy fátyol a tudaton.

Ezzel az igazsággal kell elindulnunk a teozófiában minden dolog megértéséhez. A Logosz és a hét sík viszonyáról való felfogásunkban azzal az alapigazsággal kell elindulnunk, hogy minden anyag az Ő tudatának kifejeződése. Mivel azonban az anyagnak síkról síkra fokozatai vannak, az összes síkok a tudat változatai, ami azt jelenti, hogy az elsődleges tudatra

1-7 fátyol borul. Ezért amikor a hét sík megteremtődött, egyik szemszögből nézve hétféle anyagunk van; de másik szemszögből nézve hét fátyolt látunk az Ő tudatán.

Ebbe a hét világba küldi a Logosz a Monádot, hogy a nagy drámában saját szerepét eljátssza; és ez a dráma a Logosz által teremtett formákban való mozgásból áll. A valóságban minden sík a Logosz egy gondolatformája; és minden síkon minden tárgy ugyancsak a Logosz gondolatformája. Ez a szék, amelyen ülök, csak azért van, mert a Logosz fenntartja azt, mint gondolatformát.

Így minden tapasztalat, amit a fejlődésben szerzünk, kaland a Logosz gondolatformái között. Amikor a fizikai síkkal, és annak látszólagos anyagiasságával érintkezünk, a valóságban a Logosz gondolatformáival érintkezünk; de ezek az Ő gondolatformái hét fátyolba vannak burkolva, a fizikai lévén az utolsó. Így drámánkat a Logosz tudatának nagyszerű világában játszjuk el, de ez a tudat különböző fokokon le van fátyolozva.

Abból a szempontból, hogy minden sík egy fátyol a Logosz tudatán, minden magasabb sík egy fátyollal kevesebbet jelent. Ha hét fátyolunk van a Logosz tudatán, amikor a fizikai világban vagyunk, akkor abban a pillanatban, amikor az asztrális világban kezdünk működni, úgy érintkezünk a Logosz tudatával, hogy azon egy fátyollal kevesebb van. Amit különösen hangsúlyozni kívánunk az az, hogy minden világ, amelyhez tudatban felemelkedünk azt jelenti, hogy a Logosz természetét és tevékenységeinek módját egy fátyollal kevesebbel látjuk.

Ebbe a fátyolozott világok rendszerébe lépünk mi, mint Monádok, hogy megszerezzük tapasztalatainkat. Cselekményeink a drámában azon különböző síkokon mennek végbe, amelyeken működni tudunk. A Monádi síkon, mint Monádok működünk egy olyan módon, amelyet most nem tudunk az agyunkkal teljesen felfogni; de mégis működünk. A monádi síkon észre vesszük Monád testvéreinket. Ugyanaz a dráma hat rájuk is meg ránk is.

De többféle mód van, ahogyan Monád testvéreinket megfigyelhetjük. Megfigyelhetjük őket, például amint kauzális testeikben a mentális síkon működnek, de ehhez magunknak is le kell szállnunk a mentális síkra. Abban a pillanatban, amint a mentális síkra leereszkedtünk, részesülünk azokban a fátyolokban, amelyek a Logosz tudatán vannak. Saját tudatunk elfátyolozódik, amint a mentális síkra érkezünk; és ekkor a fátyolokon keresztül nézzük ugyancsak elfátyolozott Monád testvéreinket. Ha az asztrális síkra ereszkedünk le, mindkettőnknek, a figyelőnek és a megfigyeltnek, egy fátyollal több van az igazi természetén; és a fizikai világban mindannyiunknak hét fátyola van. Úgy nézzünk egymásra, ahogyan Szent Pál mondja, „mintegy üvegen át, homályosan”.

Minden tudateszköz, amit mint Monádok felöltünk, egy dimenzió elvesztését jelenti, hogy a matematikai kifejezést használjuk. Ahogyan a háromdimenziójú kocka, ha egy kétdimenziójú síkban kényszerül működni, elveszti három dimenzióját, és csak egy négyszög; ugyanígy a kauzális testben működő Ego, ha leszáll az asztrális síkra, már elvesztette gondolatai és érzései megnyilvánulásának egy skáláját, vagy oktávját. Ha a fizikai síkra ereszkedik le testetöltésbe, még egy oktávot elvesztett. Ezért a Monád fizikai megtestesítése aránylag kicsi azokhoz a nagyszerűségekhez viszonyítva, amelyek a magasabb síkokon maradnak.

Amikor testetöltésbe jövünk, hétszeresen vagyunk lefátyolozva, ami azt jelenti, hogy a Logosz gondolatformáját, ami a fizikai világ, ezeken a fátyolokon át kell megfigyelnünk. A valóság felfedezése, megszabadulásunk, fejlődésünk, nevezzük, ahogyan akarjuk, abból áll, hogy áthatolunk azon a hét fátyolon, és fátyolok nélkül látjuk az Igazságot.

Ez a kibontakozás számunkra általában letről felfelé történik. Azért mondom általában, mert kell, hogy legyen ugyanakkor (egyenlő lépéssel egyszerre) egy felülről lefelé történő kibontakozása is a Monádnak; de erről keveset tudunk. Így általában fejlődésünk az anyagba való lebecsátkozásból áll, azzal (az anyaggal) érintkezve, lassanként megszabadítjuk magunkat egyik fátyoltól a másik után.

Hadd nézzük most a munkát, amit végzünk ebből a szemszögből. Itt vagyunk a fizikai síkon, és számunkra minden – az emberek, állatok, növények, hegycsúcsok és tengerek – mindezek a dolgok szilárdnak tűnnek, vagyis anyagból lévőeknek. De a valóságban ezek a Logosz lefátyolozott tudata. Amikor egy személyt látunk a fizikai világban, amikor az arcára nézünk, a hangját hallgatjuk, az Isteni Lényt látjuk, aki a lélek egyénisége túl a fátyolokon. Amikor valakit nézünk, akár egy teljesen idegent, vagy egy kebelbarátunkat, egy misztériumot látunk magunk előtt. Valakinél, akit barátunknak tekintünk, át tudunk hatolni bizonyos fátyolokon, amelyek beburkolják őt és megláthatunk valamit az ő Monádi természetéből. Annál, akit idegennek tekintünk, még nem fedeztük fel a módot, hogy hogyan hatoljunk át a fátyolokon a Monádhoz. Így a fizikai világban állandóan olyan dolgokkal foglalkozunk, akár egyének, akár tárgyak, amelyek hétszeresen vannak lefátyolozva.

Amikor éjjel az asztrális síkra megyünk, tudatunk egy olyan birodalomban működik, melyben a hét fátyol egyike félre van téve. Az asztrális világbeli tudatunk ezért egy fokkal közelebb visz bennünket a valósághoz; akármire nézzünk, legyen az a legparányibb atom, vagy a lények legnagyobbisága, a Logosz tudatát látjuk egy fátyollal kevesebbel, mint a fizikai világban. Sőt rajtunk is, amikor az asztrális világban működünk, egy fátyollal kevesebb van. Bármi legyen is a tárgy amit megfigyelünk, megfigyelésünk egy lépéssel közelebb visz minket a Valósághoz.

Gondoljunk például az egyénre, aki az asztrál világban él, és onnan néz a fizikaira. Nem képes arra, hogy abban a megvilágításban (azokban a fény mennyiségekben) lássa a fizikai világot, ami a mi retinánkat befolyásolja. A fizikai világot csak a fizikai fény asztrális megfelelőiben látja. Ahogy mondjuk, ő a fizikainak asztrális mását látja. Mármost úgy az asztrális más, mint a fizikai tárgy a Logosz gondolatformája. De az asztrális másnak az az előnye van a fizikai felett, hogy a Logosz fátylai közül, eggyel kevesebb van rajta. Ezért az elmélkedésnek ezen az oldalán, amit most megengedek magamnak, az egyén azzal a pusztán ténnyel, hogy az asztrál világban él, egy fokkal közelebb került a Valósághoz. Akár egy hegyláncot, vagy egy naplementét, vagy egy személyt szemlél, mindent, ami lényegében a Logosz gondolatformája, tisztábban és világosabban lát, mert ezen a síkon a Logosz gondolatformái egy fátyollal kevesebbel rendelkeznek, mint a fizikai világban.

Hadd folytassuk ezt a fajta gondolkodást egy fokkal tovább. Ha tovább haladunk, és a mentál világban élünk, a Logosz tudatával úgy érintkezünk, hogy azon két fátyollal kevesebb van; minden, amit szemlélünk, újabb minőségét nyilvánítja meg, mert magunkon, mint megfigyelőkön, két fátyollal kevesebb van, és ugyanígy a Logosz minden gondolatformáján, amit megfigyelünk, két fátyollal kevesebb van. Hadd szemléltessem ezt egy példával.¹ Pillanatnyilag színtelen szemüveget hordok, mert este van. Mindent úgy látok, mint más. De napszúrás áldozata vagyok, és a szemeim abnormális érzékenysége folytán hajlamos vagyok a napszúrásra. Ezért napközben nem viselek színtelen szemüveget, hanem szokásos szemüvegemnek Crookes A lencséje van. Azt mondják róla, hogy a napfény erejét tizenhét (17%) százalékkal csökkenti. Ha nem tudnátok, nem vennétek észre, hogy nem közönséges lencsék. De mindenesetre csökkentik a világosságot, ezért mindig, amikor fényképeznek, le kell vennem őket és színtelen szemüveget felvennem, mert különben a fénykép valamivel sötétebb lenne a szemem körül. Ha a napfény nagyon erős, amint az a trópusi országokban délben van, hogy elkerüljem a napszúrást, Crookes B2-es lencsét kell hordanom. Ezek 35 százalékkal csökkentik a fényt; majdnem fekete lencsék. Amikor a különleges lencsét hordom, akár A vagy B2-t, minden színnek le van csökkentve a fényessége. De meg tudom különböztetni a pirosat a zöldtől, és nem veszem észre, hogy a világ más.

¹ C. J. egyszer komoly napszúrást kapott, és azóta állandóan egy kis sapkát és fénytompító szemüveget kell hordania a napon.

Hamar megszokom a 17 százalékban, vagy 35 százalékban csökkentett fényt, teljesen otthon vagyok a lesötétített világomban. De abban a pillanatban, amikor leveszem a B2 lencsét és A lencsét veszek fel, azonnal észreveszem a különbséget. Nagyobb a fényesség, bár a színek ugyanazok. A fontos az, hogy a nagyon sötét üvegek dacára a fény és az árnyék arányai, és a színek fokozatai és változatai zavartalanok. De nem kérdéses, hogy a világosság fényesebb nélkülük. Közelebb vagyok a természet valódi látásához, ha eltávolítom a Crookes B2 üvegeket, és Crookes A-t teszek fel. Ugyanígy, ha félreteszem a Crookes A üvegeket, és egy pár sima üveget veszek fel, még helyesebb felfogásom van arról, hogy mi a fény és az árnyék, és a színek igazi erejéről.

Pontosan ugyanígy a puszta tény, hogy a halál után a mennyei világban kezdünk működni, azt jelenti, hogy két fokkal közelebb érkeztünk a Valósághoz, ami a Logosz igazi természete. Mivel két fokkal közelebb érkeztünk a Logosz igazi természetéhez, tapasztaljuk a mennyei világ sajátosságát. Ez a sajátosság nagyon kifejezően van leírva a mennyei világról szóló kézikönyvben. Amint idézem a mentális sík jellegzetességét, azt kívánom, hogy jegyezzék meg, Hogy a Valósággal van dolgunk, de a Valósággal az asztrális és a fizikai világ két fátyola nélkül.

A mennyei világ

Az üdvösségnek ez az erőssége az első nagy eszme, ami háttérét kell, hogy képezze a mennyei életről való összes felfogásainknak. Nemcsak egy olyan világgal van dolgunk, amelyben alkatánál fogva a rossz, és a szomorúság lehetetlen; nemcsak egy olyan világ ez, amelyben minden teremtmény boldog; a dolog tényei messze túlhaladnak ezen. Ez egy olyan világ, amelyben minden lény a puszta jelenlétének fogva a legmagasabb szellemi üdvösségnek kell, hogy örvendjen, amire csak képes – olyan világ ez, ahol az ember szellemi törekvéseinek kielégülését csak a törekvésre való képessége korlátozza.

Itt kezdünk legelőször felfogni valamit az élet nagy forrásának természetéről, itt fogunk fel legelőször egy távoli villanást arról, hogy mi is a Logosz, és, hogy milyennek gondol Ó el bennünket. És, ha ez a meglepő valóság rátör elámult látásunkra, csak érezzük, hogy az igazságnak ezzel a tudásával az élet soha többé nem tűnhet fel olyannak, amilyen azelőtt volt. Csak csodálkozhatunk a világi embernek a boldogságról való elképzelései reménytelen hiányosságán; sőt nem kerülhetjük el, hogy lássuk képtelen kiforgatottságukat és megvalósulásuk lehetetlenségét, és, hogy legnagyobb részét valósággal hátat fordított magának a célnak, amit keres. De itt igazság és szépség van, messze felülmúlva mindent, amit költő valaha megálmodott; és mindent túlhaladó dicsőségének fényében minden más öröm homályosnak és tovatűnőnek, valótlanoknak és vérszegénynek tűnik.

Később törekednünk kell arra, hogy néhány részletet tanulmányozzunk; ami pillanatnyilag kihangsúlyozandó, az az, hogy az a ragyogó érzés nem csak minden rossznak és egyenetlenségnek örömmel fogadott távolléte, de az egyetemes örömnél az a kitartó és mindent legyőző jelenléte, az az első legmeglepőbb érzés, amit az tapasztal, aki a mennyei világba lép. Ez nem hagyja el soha, amíg ott tartózkodik; bármilyen munkát végezzen is, a szellemi felmagasztalásnak bármilyen újabb lehetőségei merülnének is fel előtte, amikor többet megismer ennek az új világnak lehetőségeiből; mindennek alapja a puszta létezés kimondhatatlan gyönyörének furcsa, leírhatatlan érzése. Ezen kívül mások túlárado örömeinek ez az élvezete is mindig vele van. Semmi a földön nem hasonlít hozzá, semmi sem ábrázolhatja; ha valaki el tudná képzelni a gyermekkor közvetlen, határtalan életét áttéve szellemi élményeinkre, és azután sok ezerszeresen felnagyítva, talán halvány fogalma lehetne róla, de még ilyen hasonlat is nagyon gyenge ahhoz, ami túl van a szavakon – a mennyei világnak ez a hatalmas szellemi vitalitása.

Így, amikor a mennyei világban élünk, a Valóságot két fátyollal kevesebb borítja számunkra. Ha van egy barátom a mennyei világban, akit szeretek, két fátyollal kevesebbel látom őt. Amint itt lenn ismerem barátomat, mindketten le vagyunk fátyolozva. Szerettem őt itt a földön; de amint később, a halál után belépek a mennyei birodalomba, ő olyan tulajdonságait fogja számomra kinyilvánítani, amelyeket teljességükben a fizikai síkon, annak természeténél fogva lehetetlen volt kinyilvánítani.

Mármost elhangzott az a kérdés a teozófiai tanulmányozások folyamán, hogy vajon, ha a mennyei birodalomba érkezünk, alapján véve nem csak egy illúzióval van-e dolgunk, vajon nincsen-e a mennyországban egy illuzórikus sajátsága. De valóságérzetünk nem annyira a siktól függ, amelyen működünk, mint inkább visszahatásunktól arra a síkra. Ezen az estén gyönyörű volt a naplemente.² De vajon hányan érezték át azok közül, akik a hídon átmentek, a naplemente teljes inspirációját? Amint a felső balkonról a naplementét néztem, az mély szellemi átélést váltott ki belőlem. Vajon ébresztett-e hasonló érzést azokban is, akik átmentek a hídon? Valószínűleg nem. A naplemente ugyanaz mindenki számára, de a visszahatás mindenkinél más. Azok, akik átmentek a hídon, talán különféle gondolatgubókba voltak burkolva, és el voltak magukkal foglalva. Ami a naplementét illeti, az nem létezett számukra, csak az éj közeledte.

Ha azután azt vizsgáljuk, hogy hogyan közeledik az ember a Valósághoz, ezt fogjuk találni: ha van egy barátja a mennyországban, de életét ott annak a képességnek kifejlesztése nélkül kezdi meg, hogy áthatolhasson azokon a fátylakon, amelyek barátját beburkolják, csak részleges megjelenésében fogja látni. De, ha az ember fejlett lélek, akkor, amikor a mennyei világban kezd élni, azokra vonatkozóan, akik vele vannak, a jóságnak és szépségnek olyan erejét kezdi felfedezni, amit csak homályosan sejtett bennük, amíg a földön éltek. Ennek oka az, hogy most két fátyollal kevesebb van rajtuk; olyan tulajdonságokat talál bennük, amelyeket képtelen volt a fizikai síkon megbecsülni, bármilyen bölcselkedő, szerető és igyekvő volt is. Mert amíg a fizikai anyag fátylába beburkoltan járunk-kelünk, a Valóságnak bizonyos megjelenéseit elszalasztjuk, nem vesszük figyelembe; amint a színek finom árnyalatai is észrevétlenek maradnak számomra, amikor Crookes B2-es lencsét hordok.

Így álláspontom nagyban különbözik attól az általánosan elfogadott elképzeléstől, hogy a mennyei világba menni azt jelenti, hogy az ember egy „gubóba” burkolódik, amint azt egyes teozófusok állították. Sok teozófus azt gondolja, mindenkinek le kell mondani a mennyei világról, mert abban a téves felfogásban élnek, hogy a mennyei világban élni azt jelenti, hogy ott amolyan önmaga teremtette káprázatvilágban van az ember. Szeretnének inkább megszabadulni a mennyországtól; számukra időpazarlás ott élni. Az igazság az, hogy bármilyen korlátolt is a felfogásunk a Valóságról, amikor fizikai testünkben vagyunk, abban a pillanatban, amikor a mennyországban kezdünk élni, annak a világnak a természeténél fogva, két fokkal közelebb vagyunk a Valósághoz.

Ezzel eljutottunk ahhoz a fontos kérdéshez, hogy vajon amikor valakit eszményesítünk (idealizálunk), akkor felfogásunk róla illúzió-e, vagy sem. Sokan azt képzelik, hogy valakit eszményesíteni azt jelenti, hogy olyasmit hiszünk róla, ami nem igaz. Sokszor mondjuk, amikor egy anya felmagasztalja gyermekét, hogy butaságot csinál és áltatja magát. De mi az idealizmus?

Egy olyan álláspontról, amelyet én igaznak tartok, az ideálisnak a fátylakon való áthatolásának a képessége és az, hogy meglátunk valamit először az Egóból, és később a Monádból. Bármennyire is elveszítjük később az eszmény látomását, a fizikai síkra jellemző

² Ez Adyarban volt. A főépület tetején lévő verandáról nyugatra nézve.

események miatt, az a tény, hogy egyszer láttuk az eszményt, azt jelenti, hogy ezzel közelebb jutottunk a Logosz tudatához.

Az anya esetében a Logosz is ugyancsak úgy gondolkozik a gyermek felől, amint az anya látja gyermekét. Mert eszményesíteni annyit jelent, mint a Logosszal gondolkozni. A Logosz bizonyosan csintalannak is látja a gyermeket, akár megszólói; de látja azt, mint tökéletes gyermeket is, amint a Monád nyilvánul meg általa. Az anya, aki bálványozza gyermekét, közelebb van a Logosz látomásához, mint a gyermek megszólói; mert ő úgy látja a gyermeket, amilyenek az néhány fátyol kiküszöbölésével látszik.

Az a tény, hogy eszményesíteni annyit jelent, mint egy teljesebb villanást kapni a Valóságról, mindenre vonatkozik. Hadd idézzem az egyik himnusz néhány sorát:

Mily gyorsan elfáradnak és tűnnek
Legkedvesebb reményeink;
És egy földi szentet takaró ruhát
Mily sok szennyfolt piszkít.

Ha hiányzik belőlünk a tudás, akkor valóban „elfáradnak és tűnnek” reményeink, és kevesebbet tartunk a szentről, ha felfedeztük ugyan szent voltát, de később felfedezzük azt is, hogy ruhája „szennyfoltos”. Ez mindig így történik velünk, ha valakit, amint mondani szokták, piedesztálra teszünk. Ha felfedezzük, hogy bálványunknak agyagból van a lába, megbotránkozunk, és eszményeink az illető személyre vonatkozóan megszűnnek.

De, ha megértők vagyunk, eszményeinknek nem kell szükségszerűen kevesbedniük. Mert, ha valakit piedesztálra teszünk, az azért van, mert fátylai nélkül láttuk őt. Amikor agyaglábait nézzük, fátylaival együtt látjuk őt. Ha szeretetünk igaz, ha őt magáért szeretjük, és nem valamiért, amit elvárunk tőle, akkor Isteniségét jobban látjuk, mint emberiségét. Ha föl is fedezünk foltokat földi ruháján, az még nem von le semmit isteni voltából. De emberfölöttinek kell lennünk ahhoz, hogy sohase feledjük a szellem látomását, akkor, amikor az anyag teljes figyelmünket követeli.

Ez ugyanaz a harc a világosság és sötétség között, amire egy másik himnuszban van utalás:

„A pirkadó hajnalnak rózsás árnyai,
A nappalnak fényessége,
Az alkonyodó ég aranyos bíbora,
Ó, mily gyorsan tűnnek tova.”

És az igazság mégis az: ha megértettük, hogy mik is valójukban a naplementék, a Valóság szépségének és örömének villanásai, akkor, ha a földi naplementék és napfelkelték tova is tűnnek, nem borít el bennünket a szomorúság. Mert mi akkor úgy láttuk az igazi naplementét és napfelkeltét, ahogyan a Logosz látja azokat állandóan. Valóban minden tovatűnik és „könnyel teltek a dolgok”. De, ha mielőtt eltűnének, áthatolunk a fátylakon, amelyek körülveszik őket, akkor a Valóság látomása, amely alapjuk, sohasem szűnik meg a szépség és örökkévalóság üzenetét adni számunkra.

Most szeretném a kérdést egy más szemszögből tárgyalni; éspedig az Ego szemszögéből, aki a Kauzális testben tartózkodik és az újraszületés törvényének engedelmeskedve, szabályos időközökben le kell szálljon az anyagba, hogy ott egy személyiséget teremtsen. Egy személyiséget teremteni annyit jelent, hogy először le kell ereszkedni az alsó mentális síkra, az után az asztrálisra és az után a fizikaira. Minden ilyen leereszkedés a maradandó Ego teljes természetének és képességeinek újabb korlátozását jelenti.

Ami történik, azt a kezem négy fényképével akarom egy durva hasonlattal bemutatni. A lapon ott van az 1. Kép, ami a csupasz jobb kezem; a 2. Képen a kezemen egy vékony

cérnakesztyű van; a 3. Képen egy gyapjúkesztyű van az előbbire ráhúzva; és a 4. Képen az egészre egy ujjnélküli kesztyű van ráhúzva. Ez az ujjatlan kesztyű a bárány természetes gyapjújával van bélelve, és akkor hordják, amikor a hőmérséklet „zéró” alatt van, vagyis harminckét fokkal a fagypontra alatt. (Akinek a vérkeringése nem elég erős, és ujjai a nehéz gyapjúkesztyű dacára alaposan kihűlnek, ez az ujjatlan kesztyű az egyetlen menedék a fagyás ellen.)

Ha zongorista lennék, könnyen játszhatnék a csupasz kezemmel; már nehezebben menne a cérnakesztyűbe bújtatott kézzel, és nem tudnám a zenei mondanivalók finomságát úgy kihozni, mintha kesztyű nélkül játszanék. De, ha a kezemen egy gyapjúkesztyű is rajta lenne, a nehézségek még nagyobbak lennének, és, ha még az ujjatlan kesztyűt is ráhúznám, teljesen lehetetlen volna külön hangjegyeket játszani, vagy akármit, ami zenéhez hasonlítana. Ez a durva, de kifejező példa jól ábrázolja véleményemet, ami az, hogy amint az Ego leereszkedik az egymásután következő síkokra, képességei mind jobban korlátozódnak.

Fordítva, amikor az Ego a halál után elveszti fizikai testét, ez olyan, mintha az ujjas kesztyűtől szabadult volna meg, (hogy a fenti hasonlatot használjam). Hasonlóképpen, amikor az asztrális test, vagy a gyapjúkesztyű is lekerül róla, a kéz még szabadabb, és végül, amikor a mentális test is, vagy a cérnakesztyű is lekerül róla, a kéz újra teljesen szabad. Nyilvánvaló, hogy a csupasz kéznek nagyobb lehetőségei vannak a zenében, vagy a festészetben, vagy a művészet más ágán való megnyilvánulásra, mint a „lefátyolozott” kéznek.

Hogy folytassam hasonlatomat, amikor egy barát a Devachánban a barátjáról azon Ego személyiségének formájában egy gondolatformát alkot, annak az Egója leereszkedik és abban a gondolatformában él, és megnyilvánul általa. Az a barát sokkal többet nyilvánít meg képességeiből, és a neki adott szeretetre hatalmasabban válaszol, mint arra fizikai, vagy asztrális testeivel akármikor is képes volt.

Egy további misztérium van, ami az Ego természetének teljes érthetlenségéből fakad. Ez az, hogy lehet az Egonak ezer barátja, és azok mind készíthetnek az ő személyiségéről egy gondolatformát, ő leszáll mind az ezerbe és ott él, megadva a „Devachanbelinek” mindazt a boldogságot, amit az eltervezett. Felmerül a kérdés, hogyan képes egy egyén, az állandó Ego, ezer gondolatformában, ugyanabban az időben létezni? Ez az Ego titokzatos természetéből folyik. Hogy ezt a természetet megmagyarázzam, hadd vegyek még egy hasonlatot – a kockát. A kocka mind a hat oldala egy egyenlő oldalú négyszög. Most elképzelhetjük, hogy ha egy mikrotomunk lenne, akkor lehetséges lenne, ezer négyszöget leszeletelni a kockából. Minden egyes négyszög a kocka anyagának egy ezredrészét tartalmazná, és nem lenne különbség fokozatban vagy természetben közöttük, mivel mind részei a kockának.

Hasonlóképpen ilyen az Ego titokzatos természete is, aki osztozik az Isteni természetben, aminek Ő egy elválaszthatatlan része ugyanúgy, amint az Isteni Természet képes millió formában megnyilvánulni: egy fűszálban, egy fában, egy hegyláncban, a bűnösben és a szentben – ugyanúgy az Ego is „leáraszthatja magát” annyi gondolatformába, ahányat csak teremtenek róla barátai a Devachánban.

Ha helyes az a tétel, amit idáig megvilágítani igyekeztem, - hogy az ember lelke, aki a fizikai testben működik, három fátyolon át működik: először a mentális test fátyolán, rajta az asztrális test fátyola, és mindkettőn a fizikai test fátyola – ebből logikusan következik, hogy a halál egész témája, amint azt általában felfogják, alapvető változáson kell, hogy átmenjen. Mert a halál nem más, mint a legalsóbb fátyolnak, a fizikai testnek a félretétele. Az ember az után az asztrális és mentális test fátyolában marad. A teozófiai feltevés szerint az asztrális fátyol is vagy húsz egynéhány év alatt kiküszöbölődik. A lélek azután már csak mentális testében működik, és ezzel az egy fátyollal a tudatán él a mennyei világban, a Devachánban egy ideig, amely néhány századtól, tizenöt vagy húsz évszázadig terjedhet, törekvései minősége és mennyisége szerint, amelyeket a fizikai, és annak halála után az asztrális test fátyolain át fejtett ki.

A világ vallásai között van egynéhány, amelynek felfogását a halálról józannak nevezném. A legjózanabb a Zoroasztrianizmusé. Ez a vallás állandóan a tisztaság tanát hangsúlyozza és, hogy a tiszta gondolat, tiszta érzelmek, és tiszta cselekedet három erénye kell, hogy vezessen. Az a felfogás, hogy az egyén lélek, aki testben él, oly mély, hogy amikor a halál végső jelei kezdenek mutatkozni, felismerik, hogy a halálnak ezek a jelei a tisztátalanság kezdetét jelzik. Ezért akik a haldoklót addig ápolják, elhagyják őt, átadva a zoroaszterianusok egy különleges kasztjának a test ápolását a halál végső fokozatában. Teljesen elképzelhetetlen az, hogy az arcát csókolják, vagy a kezét érintsék a haldokló testnek, amelyben már megjelent a tisztátalanság. Közben magától értetődően van bánat, ami természetes, még a gondolata sem merül fel annak, hogy az egyén kevesebb lett, mert áthaladt a halál kapuján.

Van egy hagyományuk, hogy az ember lelke három napig marad a teste közelében, és azután megkezdheti utazását a Csinávád tó feletti hídon. A híd közepén két személy közül az egyikkel találkozik. Találkozhat egy csodaszép hajadonnal, aki oly bájos, hogy megkérdezi tőle: „Ki vagy te?” Az így válaszol: „Én voltam a te jó gondolataid, jó szavaid, jó tetteid” És akkor ő átmegy vele a hídon, hogy boldogságban éljen. De lehet, hogy az, akivel a hídon találkozik, egy csúf öreg boszorkány, és amikor ugyanazt kérdezi tőle, a válasz ez: „Én voltam a te rossz gondolataid, rossz szavaid, rossz tetteid.” Ezután levetik a hídról a lenti pokolba, és megszűnik, mint lélek létezni. Szükségtelen mondani, hogy a zoroaszterianusok sohasem képzelik, hogy valaki a hívők közül, bármilyen lazán kezelte is a rituális előírásokat, annyira gonosz lehessen, hogy ne mehessen át a hídon.

Kínában még manapság is világosan felismerik, hogy mindenki, aki meghal, különösen a családfő, továbbra is a családdal marad és óvja annak érdekeit. A kínai ház fő szobájában van egy oltár, amelyen az ősök „táblácskái” vannak, az ősök neveivel, legfőképpen az utolsóéval. Újabban fényképek is vannak. Az oltáron minden nap tömjénrudakat égetnek. Sőt az az eszme, hogy az ősök még érintkezésben vannak a családdal olyan erős, hogy nagy csapások idején, amikor semmilyen emberi megoldás nem mutatkozik, szokásos egy bizonyos szertartás keretében invocálni az ősök segítségét, hogy világosítsák meg a helyzetet. Ez egyáltalán nem a modern spiritizmus valamilyen formája. Továbbá szokásos, hogy évekkel a halála előtt az ember megrendeli a koporsóját, és felállítva a szobájába helyezi. Ugyancsak szokásos, hogy az utolsó évek felé a háztartás leányai és leányunokái kihímezik a selyemruhát, amelybe a halott testet halála után burkolják. Mindent természetesnek vesznek, ám a halált veszteségnek tekintik, mégis abban semmi abból a szomorúságból és kétségbeesésből, ami némely hitre, különösen a kereszténységre jellemző.

Egyiptom ősi vallásában találjuk talán a halálra vonatkozó legkülönösebb eszméket – legalábbis a keresztények számára különöset. Minden egyiptomi annyira meg volt győződve a síron túli életről, hogy sok évvel, mielőtt halálát várhatta, már elkészítette sírját, és, ha lehetősége volt rá, a sír falaiba belevéselte életének főbb eseményeit. A képzetesebb egyiptomiak esetleg be lettek avatva bizonyos szertartásokba, amelyekben a sír utáni életről kaptak fogalmakat. Úgy tűnik fel, hogy a misztikus tanítások némelyikét, amelyek közel állnak a Szabadkőművesség bizonyos fokozataihoz, átvitték abba, amit mi a „Halottak könyvé”-nek ismerünk. Minden egyiptomi múmiánál, akár férfi, akár nő, találni néhány fejezetet a „Halottak könyvé”-ből. Ennek a Halottak könyvének egy nagyon hosszú papirusztekercse van meg a British Múzeumban lévő Ani múmiája mellett, sok szakasszal és jelenettel. Ezen a papiruszon azok a jelenetek vannak ábrázolva, amelyek a halál után történnek, amikor Anubisz Isten az embert Ozirisz Isten ítélőszéke elé vezet, ami elé egy mérleget helyeznek és a közelben áll Toth Isten, egy kis táblával, amire Ozirisz ítéletét fogja majd felírni. A mérleg egyik serpenyőjébe egy kis korsót helyeznek, ami az ember szívét jelképezi; a másikra egy tollat, ami az Igazság tollát jelképezi. Ha a mérleg rúdja vízszintes marad, az ember méltónak találják, hogy az áldott elhaltak között éljen. Akkor az ő nevéhez az Ozirisz nevet teszi hozzá, úgyhogy Ánit az ítélet után Ozirisz Áninak hívják. Az ítélet előtt

elmondta az úgynevezett negatív gyónást, amiben ezeket ismétli: „Nem tettem ezt...Nem tettem azt...” Megnevezve azokat a dolgokat, amelyeket nem tett meg. Úgy, mint az özvegyek és gyermekeik megcsalása, a birtokhatárokat jelző kövek elmozdítása, és a cselekedetek hosszú sorát, amelyeket az egyiptomi igazságtalannak nyilvánított.

De, ha az ítélet alatt az Igazság tolla felemelkedik, és az ember szíve lesüllyed a mérleg serpenyőjén, akkor ő elítéltetik, és a jelenetben lerajzolt szörnyeteg szájába vettetik, úgyhogy teljesen elvész és megsemmisül.

A hinduizmusban a lélekre vonatkozó legmagasabb felfogás az, hogy az az abszolút végtelen Brahman, vagy valamilyen módon rokon Brahmannel. Mivel a hinduizmus az újratestetöltést jelöli meg, mint a lélek eszközt az abszolút boldogságra való felszabaduláshoz, természetesen nem létezik olyan felfogás, amely szerint a fizikai test halála akármilyen módon is befolyásolná az embernek, mint Léleknek a tudatát. A testet bizonyos vallásos szertartások szerint elhamvasztják, és a hamvakat a tengerbe, vagy egy szent folyóba szórják. Azután, mivel az ember tovább él, de bizonyos módokon akadályoztatva lehet, a „shraddha” nevű szertartásokat végzik el, hogy biztosítsák az ember békés átmenetét a magasabb élet felé. Miközben természetesen szomorkodnak egy-egy családtag halálán, nincs a kétségbeesésnek az az érzése, amit a halál eszméjével kapcsolatban, a kereszténységben megfigyelhetünk.

A buddhizmusban, amely szintén tanítja az újraszületést, ugyanolyanok a halálról való elképzelések, mint a hinduizmusban. Ez a vallás megemlíti bizonyos láthatatlan régiókat, amelyeket Dévalókáknak, vagy az Istenek világának nevez. A példák egész sorát mondják el azokról, akik meghaltak és a Dévalókában élnek. Minden Bodhiszátva, mielőtt Buddhává létele céljából megszületnék, a Tavahimsza Dévalókában, a harminchárom Isten mennyországában él. Egy híres történet ezzel kapcsolatban; egy kisfiúról, Csatta Manavakáról szól, aki tizenkét-tizenhárom éves korában bizonyos verseket kapott az Úr Buddhától, amelyek a három drágakőről és az öt szabályról emlékeznek meg. A fiú karmájának része volt az, hogy amikor a vakációról visszatérőben volt egy zacskó arannyal, amit tanítójának kellett volna adni, aki bizonyos távolságban élt, rablók feltartóztassák, és megölik. A történet azután elmondja, hogy amikor a szülők és a rokonság értesültek a fiú haláláról, mind összegyűltek a tragédia színhelyén és szomorúságukat fejezték ki a katasztrófa felett. Akkor az Úr Buddha jelent meg a színen, és visszahívta Csattát a mennyországból. Amikor megölték, úgy telve volt örömmel a három drágakő és az öt szabály miatt, amit kapott, hogy észre sem vette, hogy meghalt és azonnal megszületett a Dévalókában, a mennyei világban. Az Úr Buddha hívására Csatta gyönyörű aurával jelent meg és mindenki számára látható volt. Aúr megkérdezte tőle, hogy mi történt és a fiú versben elmondta halálának az esetét és azután a mennyei világban való életét. Mindez alkalmat adott az Úrnak, hogy a szülőknek és rokonoknak beszédet mondjon, ami után Csatta megkapta az engedélyt, hogy visszatérjen mennyei hajlékába. Láthatjuk ezért, hogy úgy a hinduizmusban, mint a buddhizmusban olyan állásfoglalást találunk a halállal szemben, amely éles ellentétben van a keresztény felfogással.

A kereszténységben ugyanis a síron túli dolgokra vonatkozó fogalmak nemcsak homályosak, de erősen anyagiasak is. Azt hiszik, hogy a halál után valami titokzatos dolog történik az ember tudatával, úgyhogy minden képessége eltűnik egy időre, elhomályosul, hogy a feltámadás napján újra megjelenjék. Közben az embert a sírban lévő öntudatlan testnek tekintik. Van egy híres himnuszuk, amelyet sokszor gyászhimnuszként énekelnek, így szól két sora:

Atyánk a Te kegyes kezeidben
Aludjék ez a Te szolgád itten

Az egész kereszténységben az alvásnak és a föld alatt való alvásnak eszméje uralkodik, és amikor a költők ezzel a témával foglalkoznak, mindig az alvás gondolata van előtérben. Így Edna St Vincent Millay költőtől vannak a következő sorok:

Annak barátságos az eső hangja ott,
Ki már hat lábnyira van lenn a föld alatt,
És nincsen már sehol egy baráti arc, vagy hang,
Ott lenn, a mély, sötét sírban nagy már a csend.

Ugyanígyen ábrázoló Walter Savage:

Nem lesz tán csak húsz év múlva,
Szundítani megyek a sírba.
A mennydörgés nem hallik be hideg, szűk cellámba.

De ki füves hantomnál jár,
S ennyit sóhajt el csak: „De kár!”
Meghallom én, bár tovább áll, amit lehelt szája.

Ez a kezdetleges felfogás talán legkísértetesebben egy egyházi ének öt szakaszában nyilatkozik meg, amelyeket gyermekek énekeltek egy vasárnapi iskolában:

Templomunk mellett sorban-rendben
Sok keskeny, mély sír látszik.
Némelyiküket kőlap fedi,
Másokon fű hullámszik.

Bennük fekszik sok férfi és nő,
Sok kis keresztény gyermek.
Elmennek mellettük mind azok,
Akik a templomba mennek.

De ők nem hallják lépteinket,
Nem láthatnak bennünket.
Nem érzik, mint simogatja meg
A napsugár a füvet.

Nem hallják, amikor a nagy harangok
Imára hívogatnak,
Nem jöhetnek templomba velünk,
Mivel, hogy ők holtak.

Ha tehát egyszer, akit szeretünk,
Sírban pihen csendesen,
A boldog halottért, mi élők,
Ne sírjunk keservesen.

Milyen szörnyű gondolatot tárnak a gyerekek értelmébe, a sírról és a temetőről, ahol barátaink „Nem hallják lépteinket, nem látnak bennünket, nem érzik, mint simogatja meg a napsugár a füvet.”

A háború alatt egyik szombat este nagypéntek után hallgattam a B.B.C. műsorát, és a keresztrefeszítésről a következő meglepő verset hallottam: „Most alszik az Úr kőágyában”. Ez akkor, és még most is egy teljesen érthetetlen felfogásnak tűnt nekem. Jézus Isten Fia volt és az Athanasiuszi hitvallás szerint egyenlő, egyenrangú az Atyával. De mégis Jézus formáját vette fel és amint eljött az ideje, megkezdte szolgálatát. Tudatában volt Istennel való kapcsolatának, mert ezeket mondotta: „Én és az Atya egy vagyunk.”, és másutt: „Az én Atyám dolgozik, én is dolgozom.”

Azt képzelni, hogy a keresztrefeszítés után mindezek a nagy képességek valahogyan elhomályosultak harminchat órára, és hogy Ő öntudatlanul fekszik „kőágyában”, számomra őszintén szólva Istenkáromlás.

Érdekes megemlíteni, hogy a mohamedánizmusban Jézus Krisztust mindig nagyon tisztelték, „Issa, Miriam fiának” nevezik (Mária), de sohasem Isten fiának. Elismerték őt Isten prófétájának, ugyanazon a vonalon, mint Ábrahám, Mózes, és Dávid és Ő utána Mohamed volt Isten prófétája. Teljesen elképzelhetetlen a muzulmán ész számára, hogy az Egyetemes Istenségnek, Allahnak, aki az egész világegyetemet teremtette, fia lehet. Továbbá van Islamnak egy mondája; miszerint nem Issa próféta volt az, akit keresztrefeszítettek. A muzulmán számára felfoghatatlan az az elképzelés, hogy Isten Prófétája azoknak a megaláztatásoknak vettessék alá, amelyek a keresztrefeszítésben végződtek, amint a Bibliai történet elmondja. A muzulmán legenda elmondja, hogy csak egy látszatjelenség, amit keresztrefeszítettek, de nem Isten Prófétája, Issa, Miriam fia. Minden hívő mohamedán, bármikor, amikor Issa Próféta nevét említi, a hagyomány szerint hozzáteszi: „Akin béke legyen”.

A kereszténységbe ezek az eszmék a Judaizmusból jöttek, mert a zsidóknak nem volt világos felfogásuk a halál utáni életről. Jézus Krisztus három éves kiküldetése alatt nem időzött ennél a témánál, mert ami fontosabb volt, az az a hivatása volt, hogy a zsidóság rideg formalizmusát vádolja, ahol a szenteskedő vezetők: „Tizedet fizetnek pénzből, ánízsból és köményből, de elhagyták a törvénysúlyosabb dolgait, az igazságtételt, kegyességet és hitet”.

Igy amikor a keresztény országokban meghal valaki, az a szörnyű felfogás van meg, hogy a szeretett lény semmit sem tudhat meg a mi továbbra is felé áradó szeretetünkről. Továbbra is szomorkodhatunk távozásán, de, ha szeretetünket küldjük, mindig az a gondolat van mögötte, hogy ő arról semmit sem tudhat meg, mivel „alszik”. Az a szilárd hit, hogy a szeretett lény valamiféleképpen időlegesen megszűnt létezni, és hogy mindaz, ami belőle megmaradt, az a sírban van, kimondhatatlan szomorúságnak az oka, és mindez olyan szükségtelen. És továbbá, hacsak a keresztények el tudnák képzelni az elhunyt szomorúságát, amikor annak a meggyőződésnek vasfüggönyébe ütközik, hogy ő „alszik”, úgyhogy amikor megkísérli vigasztalását kiárasztani, és el nem múló szeretetét újra bizonyítani, ez meghiúsul, és csak szenved miatta.

Manapság annyi bizonyíték áll rendelkezésére annak, aki a modern spiritizmust tanulmányozza, hogy meggyőződhet róla, hogy a halál nem szünteti meg az ember tudatát. Igaz, hogy a spiritizmusnak megvannak a hátrányai, mert nincs teljes bizonyosság afelől, hogy a megnyilvánuló lény valóban az a személy, akinek mondja magát, bár sok bizonyítékot ad halála előtti eseményekkel kapcsolatban. Ennek dacára azt az eszmét, hogy az ember „alszik”, hamar félre lehet tenni, és egy egészségesebb felfogással helyettesíteni.

Miközben igaz az, amit a kereszténység kimondott az anyagiasságra vonatkozóan, megállapítottam, miszerint a fizikai testet oly nagyon azonosítják a lélekkel, és azt tartják, hogy a test halála után a lélek a sírban fekszik valamiféle időleges kialvásban; van a kereszténységnek egy másik oldala is, ami sok egyházi énekekben fejeződik ki. Ezekben az énekekben az Istennek, vagy Jézus Krisztusnak szóló felajánlás devocionális természete oly nagy, hogy sok keresztény az Ővele való örök mennyei közösség gondolatában él. A téma

különböző formákban az, hogy „örökre az Úrral”. Sok áhítatos férfi vagy nő, amikor meghal, annyira tudatos az ő „örökre az Úrral” való létében, hogy alig gondol a földalatti sírban való nyugvásra. Az odaadás erős elragadtatása felemeli a tudatot a fizikai teste, sőt az asztrális test fátylából is, hogy egy magasabb tudatállapotban éljen.

Közép-Anglia távoli részén még megvan az a hagyomány, hogy arról, aki meghalt azt mondják, hogy „hazament”. Én magam láttam ezeket a szavakat, „aki hazament” London északi részében egy elhelyezésre váró sírkövön. Nemes felfogás a halálról a következő, amit London egyik külvárosában egy sírkőről másoltam le: „akit Isten hazavitt oly tiszta elmével, mint az a tábla, amely alá földi maradványai vannak helyezve”.

A legmeghatóbb példája ennek a magasabb tudatnak az az eset, amely Richard Hilary: „Az utolsó ellenség” című kis könyvében van leírva. Ez a mondat, hogy: „a halál az utolsó ellenség, amit el kell pusztítani”, a Bibliából van. Hilary igen kiváló repülő volt, és sok ellenséges gépet lőtt le, és sok feljegyzés állt rendelkezésére. Egy éjjel őt magát találták el, és gépe égve esett a La Manche Csatornába. Megmentették, de arca csúnyán összeégett, és egy évet töltött kórházban, ahol a sebészek majdnem egészen új arcot csináltak neki. Szeme kivételével egészen más lett az arca. Miután a kórházból elbocsátották, visszatért a légi szolgálatba. Folytatta repüléseit, de végül is lezuhant és meghalt.

Az „Utolsó ellenség” című könyvében Hilary megemlíti egy pilóta bajtársának esetét, aki lezuhant és meghalt. Ez a másik pilóta éppen házasodni készült, amikor életét veszítette. Menyasszonya hadiszolgálatban dolgozott. Természetesen szerelmének halála óriási megrázkódtatást jelentett számára, de ami figyelemreméltó, az a lány szerelmese iránti magatartása volt, annak halála után. Az az elképzelése, hogy vőlegénye még mindig él, és közelében van, oly erős volt, és oly erős volt ez a hite, hogy Hilary, aki őt jól ismerte, többször bosszantotta őt képzelődése miatt. De a lány így válaszolt:

„Tudom, hogy Péter és az én számomra nincs mindennek vége. Tudom mindazzal a hittel, amit te úgy megvetsz. Mi újból együtt leszünk. Együtt vagyunk most is. Állandóan közel érzem őt magamhoz; és ez az én válaszom az érzésekről való üres beszédedre. Péter bennem él. Ő nem jön, sem nem megy, ő mindig jelen van. Még életében sem volt kettőnk viszonya olyan gyöngéd és szoros, mint most.”

„Azt hiszem, hogy ebben az életben úgy élünk, mint egy szobában, amelynek le vannak eresztve az ablakredőnyei és belül ég a villany. Egyszer-kétszer talán megengedtetik nekünk, hogy eloltsuk a villanyt és felhúzzuk a redőnyöket. Akkor egy pillanatra a külső sötétség ragyogó világosság lesz, és egy villanásunk van arról, hogy mi van ezen az életen túl. Én nem csak a halál utáni életben hiszek, hanem a halál előtti is. Ez az élet számomra egy szellemi sötétségben leélt közbjáték. Ebben az életben nem a létezés állapotában, hanem a keletkezés állapotában vagyunk.”

„Péter és én örökre egymáshoz vagyunk kötve; sorsunk ugyanaz.”

Ennek az erősen spirituális hölgynek a szavai azt mutatják, hogy miközben a fizikai világ fátyola takarta, képes volt áthatolni ezen a fátyolon és megérezni szerelmesének az asztrális világban való erős élő jelenlétét. Ez az egyetlen példa, amelyet a fátylak ily csodálatos áthatolásáról tudok.

A halál iránti magatartás általában nagyon jól tükröződik az angol otthonoknak abban a szokásában, hogy „leeresztik a redőnyöket” az összes ablakokra. Van egy verse Wilfried Even

– nek, egy fiatal költőnek, aki huszonöt éves korában esett el az első világháborúban. „Himnusz az elítélt ifjúságért” című versének első három sora így hangzik:

„Ha úgy halsz meg, mint vágóhídi marha,
Mi szól neked, milyen lélekharang?
Csak bömbölő, dühöngő ágyúhang.”

Szonettjének utolsó három sorában azt írja le, hogy mi történik akkor, amikor egy katona halálának híre megérkezik:

„Leány-sápadtság lesz a szemfödőjük.
Türelmes szívek békéje viráguk,
Lassú szürkület von fátyolt eléjük...”

Manapság alig tudjuk elképzelni azt a borzalmas atmoszférát, ami a hatvan-hetven évvel ezelőtt körülvett egy halál-látogatta angol otthont.

A halott testét majdnem egy hétig a házban tartották, amíg a temetés előkészületeit megtették. Mindent lecsendesítettek a házban, és aki mozgott, azt lehetőleg kis zajjal tette, minden hangot lehalkítottak, és a búskomorság atmoszférája hatotta át a házat egész idő alatt. Ez a rettenetes atmoszféra, ahogy el lehet képzelni, mélységesen nyomasztó befolyást gyakorolt a gyermekekre. Amikor elérkezett az ideje, a gyászolók összegyűltek a szobában. Mindenki feketébe öltözött, a temetkezési vállalkozó fekete kesztyűket osztott ki, a halott testet levitték a lépcsőn, és a halottaskocsiba tették. A halottaskocsi maga is fekete volt, és akkoriban a négy sarkán és a közepén hatalmas feketére festett strucctollak emelkedtek. Azután a kocsik lassú menetben haladtak a halottaskocsi után.

Annak ellenére, hogy a hangulat méltóságteljesen ünnepélyes volt, elkerülhetetlenül komor volt, mert a gondolat egész idő alatt az volt, hogy: „Atyánk a Te kegyes kezeidben aludjék ez a Te szolgád itten”. A szertartás mélységesen ünnepélyes volt, amint a pap a temetőkapunál fogadta a holttestet, és a sír felé haladva ezeket az ünnepélyes szavakat ismételte: „Én vagyok a feltámadás és az élet, mondá az Úr; aki hisz Énbennem, nem hal meg soha.” Azután ünnepélyesen földet vetettek a hat láb mélyen lévő koporsóra ezekkel a szavakkal: „Föld a földhöz, hamu a hamuhoz, por a porhoz”. A szertartás ezen része után a rokonok és barátok hazatértek és egy könnyű étkezésen vettek részt.

Valamennyit csökkent ez a komorság, mivel napjainkban sok kereszténynél (kivéve a Római Katolikusokat) a holttestet három napon belül koporsójában a krematóriumba viszik, ahol rövid és ünnepélyes a szertartás. Ezekkel a szavakkal: „Föld a földhöz...” a koporsó eltűnik a szem elől egy másik szobába, ahonnan azonnal elviszik, hogy tűzzel, vagy villamossággal elégessék.

A lélek halhatatlanságának kérdése nincs megoldva azokkal a bizonyítékokkal, amelyeket a spiritizmus adhat az ember halál utáni létéről. Annak dacára, hogy kétségbevonhatatlan bizonyítékát lehet adni annak, hogy a médiumon át beszélő lény valóban az „elhalt”, nincs valódi bizonyíték arra nézve, hogy a síron túli élet örök, vagyis időben végtelen. Ki tudja, hogy egy vagy néhány század múlva a lélek nem szűnik-e meg létezni? Ezért a halhatatlanság kérdése egészen más.

Ez a különbség Socrates esetében látható. Teljes feljegyzésünk van fogságban töltött utolsó hónapjáról, és tényleges feljegyzésünk a végső jelenetről. Socrates, amikor elindult, hogy szembenézzen az Istenek káromlása és a fiatalság félrevezetése címén ellene támasztott vádaknak, jól tudta, hogy az ellenséges érületű bíróság halálra fogja ítélni. Volt valami különös elem Socrates életében, az, hogy belépett életébe egy leírhatatlan tényező, amit ő „belső hang” – nak nevezett, és amelyet később írók az ő „daimon”- jának neveztek. Ez a

belső hang sohasem utasította Socratest arra, hogy mit tegyen; de bármikor, amikor olyasmit készült tenni, amit nem kellene megtennie, ez a belső hang visszatartotta őt a cselekedettől.

Socrates több példát sorol fel „belső hangjának” beavatkozásáról. Halálraítéltetése után a bírósághoz intézett beszédében elmondja, hogy az elítélésére való idejövetele helyes volt, mivel halála valami jó, és nem valami rossz. Megemlítette, hogy amikor elindult a törvényszékre, „daimonja”, aki megakadályozta mindenben, amit nem kellene megtennie – ez alkalommal nem szólalt meg. Ezért, amikor elítélésére elindult, tudta, hogy lényegében valami jót tesz. Elítélése után bizonyos körülmények folytán nem adhatták neki oda a bürökből³ készült halálos italt; egy hónapnak kellett eltelnie a végzetes napig.

Kora reggel szokás szerint összegyűltek barátai a börtönkapunál, és beléptek szobájába. Több mint egy hónapja tették ezt, és ez alatt az idő alatt Socrates szokás szerint folytatta több tárgykörben mozgó beszélgetéseit az östípusokról, és a léleknek hozzájuk való viszonyáról.

Amikor a nap eljött, ő még beszélt barátai egy csoportjához, amikor belépett a börtönőr a bürökkel telt serleggel. A börtönőr megjegyezte, hogy mindazok, akik arra lettek ítélve, hogy a bürököt megigyák, dühösek voltak rá és átkozták őt, bebörtönzésük ideje alatt, és különösen a végzetes reggelen, de milyen más volt minden Socratesszel, aki egész idő alatt nem haragudott rá, és igazán barátságos volt. Socrates úgy vette el a serleget, mintha egy serleg bor lett volna. Megkérdezte a börtönőrt, hogy mik lesznek a tünetek, miután megitta, és azt a felvilágosítást kapta: hogy sétálnia kell a szobájában, amíg lábai el nem nehezülnek, azután le kell feküdnie. Ez megtörtént, és Socrates lefeküdt, és elkészült a halálra. A börtönőr kipróbálta és úgy találta, hogy a lábai érzéketlenek lettek a lábfejtől lefelé, és felvilágosította Socratest, hogy amikor az érzéketlenség eléri a beleit, a vég gyors lesz. Socrates eltakarta arcát, de egyszerre csak levette a takarót, és egy barátjához fordult szólván: „Krito, tartozok Aesculapiusnak egy kakassal, légy szíves ne felejtse el kifizetni ezt az adósságot.” Krito megígérte. Socrates azután újra eltakarta az arcát és nemsokára a börtönőr levette a takarót és bejelentette, hogy Socrates halott. Természetesen barátai nagy bánattal teltek el.

Halála előtt, ezek a barátok különböző terveket ajánlottak Socratesnek, amelyek által megmenekülhetett volna a haláltól; például az önkéntes száműzetést, vagy egy névleges bírság elfogadását. Socrates nem egyezett bele semmi olyasmibe, ami a haláltól való megmenekülését jelentette volna. Mert ő tudta, hogy a halál a halhatatlanság kezdete.

Socratesnek a halál iránti magatartása annak a ténynek tulajdonítható, hogy sok évvel a vég előtt tudatában volt a halhatatlanságnak filozófiai spekulációin keresztül, melyek főleg intellektuálisak voltak, nélkülözve a szellemi tapasztalatokat, kivéve „daimonja” alkalmi jelentkezését. Socrates annyira belemerült a Végső Valóságnak, a Jónak, az Igaznak és a Szépnek, mint a látható és láthatatlan élet igazi lényegének az átélésébe, hogy ő mintegy a halhatatlanságban élt egész idő alatt. Ezért, amikor a halál jött, bár nem volt részletes tudása arról, hogy mi következne más, mint a görögök általános elképzelése; az, hogy ő a „boldog halottakkal” fog élni az elíziumi mezőkön, ő tudta, érezte és élte azt a tényt, hogy ő az „Istenek” – hez fog menni és részesül a halhatatlanságban, vagyis az időben való halhatatlanságban.

Egy nevezetes esemény Socrates életében az a tanítás, amit fiatal ember korában Dietimától a Delphoi jósnőtől kapott a szeretet lépcsőjére vonatkozóan. Dietima megmagyarázta azt, hogy a Lét végállapotának felfedezéséhez, ami abszolút Szépség, Igazság és Jóság, lényeges az, hogy valaki szeressen. Felvilágosítja Socratest, hogy az embernek először egy valakit kell szeretni, és csak egyet, és a tökéletes felajánlás érzésével. Az ilyen szeretésnek egyik jellemzője az, hogy a szerető a gondolatnak, szónak és tettnek szép tárgyait

³ bürök(angolul hemlok) egy mérgező hatású növény; hemlok spucé, szurkos(?) fenyő, Észak-Amerikában elterjedve, főzete méreg .

teremti meg a szeretetre való képességnek eredményeként, amit kifejlesztett. Dietima úgy folytatja, hogy bár sa szerelem a szeretett lény külső szépségének szeretésével kezdődik, eljön az az idő, amikor a szerető szeretni fogja szerelmét, akinek külső formája már egyáltalán nem lesz szép. De az ő nagy szeretete tovább teremti a világ számára a maga szépséges adományait.

Azután feljebb lépve, mint egy lépcsőn, magyarázta Dietima, a következő felfedezés az, hogy a szerető látja, hogy mi a szeretetre méltó szerelme tárgyában, akkor azt a szeretetre méltó tulajdonságot fel fogja fedezni másokban is, és így szeretni kezdi majd azokat is. Azután, mondja Dietima, feljebb lépve a Szeretet Lépcsőjén, a szerető szeretni kezdi a tulajdonságok és törvények szépségét. És végül, a lépcső végén szemtől szembe kerül az abszolút Szépséggel, ami a vezérlőeleme volt minden, a szeretetben szerzett hosszas tapasztalatának.

Ezt az Abszolút Szépséget nem lehet az emberi tapasztalat semmilyen kifejezésével sem leírni, sem valamilyen földi lény, vagy dolog hasonlatával. De a szerető tudja, hogy az Abszolút Szépségnek ez a lényege volt az, ami őt állandóan felfelé vezette a Szeretet Lépcsőjén, hogy végül is az Abszolút Szépség felfedezésének beteljesedéséhez jusson. Magától értetődik, hogy „szemtől szembe” látni az Abszolút Szépséget, annyit jelent, mint egygé válni a halhatatlansággal, és ezért a halálnak minden érzése eltűnik a szerető életéből.

A szeretet szónak nagyon sok jelentése van. Amikor Krisztus azt mondta, hogy az első parancsolat az, hogy szeressük Istent, hozzátette: „A második pedig hasonlatos ehhez: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.” Nyilvánvaló, hogy nem tudjuk felebarátunkat ugyan azzal az odaadással, és önfeláldozással „szeretni”, mint pl. egy anya szereti gyermekét, vagy egy szerető a szerelmét. A „szeretet” szó Jézus Krisztus mondásában inkább a tökéletes könyörületet, felebaráti szeretetet jelenti, amely nem követ el soha semmilyen igazságtalanságot felebarátaival szemben, és megosztja velük mindazt a jót, amit talál.

Van a szeretetnek egy fajtája, amely igen ritka, de mégis megtörtént néhány férfival és nővel. Ez az, amikor a szeretett lényt Isteni látomásnak látjuk, mint egy utat Istenhez. Itt van Danténak Beatrice iránt érzett szerelmének csodálatos története. A „Vita Nuova” (Új élet) című könyvének végén az egyik szonettben Mona Bice – ről beszél, aki nem más, mint Beatrice. Amikor Dante befejezi a „Vita Nuova” – t így ír: „Ha életem még néhány évig tart, remélem, hogy azt mondhatom róla, amit még sohasem mondtak nőről.” „Az Isteni Színjáték” utolsó része, a „Paradicsom” elválaszthatatlan Beatrice mennyei életétől.

Dante hatalmas alkotásában, „Az Isteni Színjáték” – ban, két lény vezeti őt utazásában. A „Purgatórium” – on át, Vergilius a költő jön Dante elé, és amint mondja, egy mennyei hölgy üzenete által küldve, hogy vezesse őt az alvilágban teendő utazásában. Vergilius a tökéletes emberi bölcsesség szimbóluma. De Dante utazásának következő időszakában, amint a „Purgatórium” – ból a „Paradicsom” – ba megy, egy másik személy jön vezetésére. Ez Beatrice, a szerelme, ami az Isteni Bölcsesség szimbóluma. Beatrice az, aki őt a mennyország egyik szférájából a másikba vezeti. Egyszer annyira elmélyedt Beatrice csodálatos szépségében, hogy elragadtatásban van. Ekkor történik az, hogy: „legyőzve engem egy mosolyával”, Beatrice ezeket a csodálatos szavakat intézi hozzá: „Fordulj meg és figyelj, mert nem csak az én szememben van a mennyország.” Valóban, csak amikor figyelme Beatrice látomásában összpontosul, veszi észre, hogy a mennyország egyik szférájából átment a következő magasabbikba.

Az emberi szerelemnek ugyanezt az intenzitását találjuk meg abban a perzsa legendában, ahol Zulejka, mint nő ezeket mondja szerelmének Juszufnak:

„Felgöngyölítem életem szőnyegét,
Ha újra látlak, s többé nem vagyok:

Énem belevész abba a gyönyörbe,
Elszállnak fejemből a gondolatok.
Magamra nem is ügyelek már többé,
Te leszel lelkem ön-lelkem helyett,
Te leszel ott lelkem minden zugában.
Te mennynél drágább, földnél becsesebb:
Önfeledés, ha veled lehetek.”

Hasonlóan van megfogalmazva az a szerelem is, amit Heloise az apáca érzett férje Abelárd a szerzetes iránt:

„Nem velem volt szívem, hanem veled. De most inkább, mint bármikor, ha nincsen veled, nincs sehol. Mert nélküled nem létezhet sehol. Eltiltottam magamtól minden élvezetet, hogy a te akaratomnak engedelmeskedjem. Nem tartottam meg magamnak semmit sem, csak azt, hogy most teljesen a tied lehessenek.”

A történetben, amelyet Richard Hilary könyvében az angol hölgy elmesélt, az átlépte a halál határait, mert szerelme vele volt egész idő alatt. Az a hölgy egy időre a haláltalanság érzésében élt. De mivel emberi természetünk úgy van megalkotva, ahogyan van, és az emlékek lassan elhalványulnak, könnyen meglehet, hogy az ő esetében, a szerelmével való egység valóság-érzetének erőssége lassan gyengébb lesz. De ez nem azt jelenti, hogy teljesen eltűnik életéből. Átalakul úgy, ahogyan Ruskin leírta. Már gyermekkorától Ruskin mindig észrevette a felhők szépségét és formáját. Szépségüknek ez az átérzése növekedett, ahogy férfivá lett, és sokszor írt munkájában a felhőkről. Megemlíti, amikor mint öregember ír, hogy a felhők szépsége iránti érzelmi visszahatása szükségszerűen csökkent a korral. Ellenben azt mondja, hogy az érzelmi visszahatás helyett a felhők szépsége iránt egy erősebb szellemi érzéke lett. Más szóval, mialatt élete korábbi részében a felhőket a fizikai világ fátyola nélkül, az asztrális fátyolon át látta, eljött egy idő, amikor túlhaladt még az asztrális tudat fátyolán is, és a felhőket az elme-test finomabb fátyolán át „látta”.

Két léleknek egymás iránti teljes odaadásának és az áldozat szellemével áthatott szeretetére vonatkozóan egy nagyon meghatározó megállapítással rendelkezünk, amit 1875-ben a Nagy Fehér Testvériség egyiptomi részlegének egyik Adeptusa tett, aki magát „Szerapisz” néven írta alá:

„Tudd meg, testvérem, hogy amikor egy igazán spirituális szerelem másodszori megerősítést keres, a két ember tiszta és állandó földi értelemben vett egyesülésében nem vétkezik, nem követ el bűnt a nagy Ain –Szeph szemében, mert csupán a férfi és női lényeg isteni ismétlése – mikrokozmosz vetülete a teremtés elsődleges állapotának. Ilyen egyesülésnek az angyalok örülnek! De ezek ritkák, testvérem, és csak a Páholy bölcs és szerető felügyelete alatt teremthetők meg, azért, hogy a sár fiai és leányai ne fejlődjenek teljesen vissza és a magasabb szférák lakóinak (az angyaloknak) isteni szeretete Ádám leányai iránt megismétlődjék. De még az ilyeneknek is szenvedniük kell, mielőtt elnyerik jutalmukat. Az ember Atmája tiszta és teljesen szellemi maradhat, mialatt egyesült anyagi testével; miért ne maradhatna két lélek két testben éppoly tiszta és mocsoktalan a két utóbbi mulandó egyesülésének ellenére.”⁴ ... SZERAPISZ

⁴ 19.levél „A Bölcsesség Mestereinek levelei” második sorozat.

Megjegyzendő, hogy az Adeptus nem két közönséges szerelmesről beszél, akármennyire odaadóak is legyenek egymás iránt, hanem két olyanról, akiket az „igazán spirituális szerelem” jellemez. Vagyis olyanok, akik mindketten az emberiség megmentéséért végzett nagy munkára kötelezték el magukat, a Nagy Hierarchia irányításával. Más szavakkal mindketten a Bölcsesség Mestereinek tanítványai, bár nem szükségszerűen egy mesteré, mert két különböző sugáron lehetnek. Ha van két ilyen lélek, akkor a Nagy Hierarchia egy különleges aktussal a két lélekből „egyet, nem kettőt” csinálhat. De ez a különleges aktus egyedül csak azért történik, hogy a kettő a magasból leáradó erők nagyobb vezetőke lehessen. Ha mind a kettőt az 1-es számmal jelölnénk, akkor a közönséges esetben a két egymás iránt odaadással viselkedő $1+1=2$ -t tenne ki. De amikor az Adeptusok különleges cselekedete megtörtént, akkor már nem $1+1=2$, hanem 2 a négyzetben, vagyis $2^2=4$. Más szavakkal a felülről leáradó erők számára nem két vezetőke egyenként 1 értékkel, hanem egy széles vezetőke, 4-es értékkel.

Továbbá, ha ez a két lélek, a Nagy Munkának szentelve magukat, az egymás iránti növekvő szeretet által, mind többet és többet fedeznek fel a Rejtett Fényből, tulajdonságuk, mint egyesült vezetőke azon Munka és Fény számára, minden életben mértani haladvány szerint növekszik. Miközben 4-el kezdték, a következő életben $2 \times 4=8$ -á válnak, és a tovább következő életben $2 \times 2 \times 2=16$ -á, és így tovább állandóan növekvő ragyogásban és használhatóságban.

De az Adeptus megemlíti, hogy miközben az egyesülés „csak a Páholy bölcs és szerető felügyelete alatt teremthető meg”, „még az ilyeneknek is szenvedniük kell, mielőtt elnyerik jutalmukat.”

Miért kell, hogy a szenvedés elkerülhetetlen része legyen a magasrendű szellemi egyesülés folyamatának? A feleletet csak egy hasonlattal tudom megértetni. Napjaink hosszú távú légiutazásainál a pilóta állandóan egyenruhában van, még az alatt a néhány nap alatt is, amíg a visszaindulás előtt a rendeltetési állomásán tartózkodik. A legkevesebb poggyász lesz vele, lehetőleg csak fehérnemű. Ez a túladás a szokásos zsákokon, bőröndökön, stb. a repülés feltételei miatt szükséges. Ugyanígy két lélek, aki odaszánta magát a Nagy Munkának, meg kell szabadítsa magát a sokféle akadályozó karmától, amely a Nagy Munkában való hathatóságukat hátráltatná. Ez a karmának való adósságfizetés „szükségszerűen” sok éles szenvedést hoz magával, amely valószínűleg sok esztendőre kiterjed. De amikor a „keresztrefeszítés” – nek ez a tragédiája mindkettő számára elmúlt ebben az életben, akkor a Nagy Páholy aktusa megtörténhet. Attól a pillanattól kezdve a lélek „nem kettő, hanem egy.”

Érdekes az a tény, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor az Adeptusok aktusa révén a két lélekből „egy, nem kettő” vált, karmájuk összevegyül. Olyan az, mintha két tartály egy vezetőcsőben egyesült volna. Ha az egyikben emelkedik a szint, a másikban is emelkedik, mindaddig, amíg mindkettő ugyanazon a szinten nem lesz. Ha a szint az egyik tartályban csökken, hasonló kiegyenlítés történik. Az egyiknek szenvedését ugyanakkor megosztja a másik; ugyanígy az egyiknek öröméhez a másik öröme járul hozzá. És így korszakokon át utaznak ők ketten egymás mellett lépcsőről lépésre.

A magasrendű és tökéletes szeretet lépcsője nem az egyedüli lépcső, amelyen a lelkek a Halhatatlanság Birodalmába emelkedhetnek. Vannak a válaszádnak más módjai is. Az egyik ilyen a természet üzenetére való válaszádnak képessége. Anglia költői közül Wordsworth az, aki a legjobban felfogja ezt az üzenetet. Ahhoz a nagy tapasztalathoz, amit a következő szavakkal ír le, szükséges volt, hogy egyedül legyen:

„... az áldott hangulat,
Melyben a titkok egész súlya,
Melyben a meg nem érthető világnak

Egész súlyos és fáradtságos terhe
Megkönnyebbül, az áldott, derűs béke;
Hol az érzelmek visznek kézen fogva,
Míg végre testi formánk lélegzése,
S még piros vérünk áramlása is
Csaknem megszűnik, s mi lefekszünk
Testünkkel, s élő lélekké leszünk,
S harmóniától elcsitult szemünkkel,
Mit mély öröm ereje élesít,
Belenézünk a dolgok lényegébe.”

Nagyon világosan leírja azt a tapasztalatot: „s mi lefekszünk testünkkel, és élő lélekké leszünk.” Mivel „élő lélekké” változott, egy pillanatra megtudta, mi a halhatatlanság, bár aligha értette azt abban az értelemben, ahogyan én használom a Halhatatlanság szót.

Vannak a megvalósításnak más útjai is. Minden léleknek megvan a maga útja a Legmagasabbhoz. Némelyek a természet üzenetére akkor képesek válaszolni, amikor az a nagy hegycsúcsokról jön; mások akkor, ha ez az üzenet a tengertől jön; ismét mások, ha a domboktól és völgyekből, vagy tavakról jön; mások egy virágban találják meg, amely oly csodás, mint a lótusz, vagy a rózsza; de ugyanúgy, ha megvan a válaszadásnak igazi hangulata, a Halhatatlanság üzenete megtalálható a mezők legapróbb vadvirágaiban is.

Hasonló az eset némelyek számára a zenével. Vannak a válaszadásnak bizonyos magasztos pillanatai, amikor „lefekszünk testünkkel, s élő lélekké leszünk.” Ezt a modern hangversenytermekben lehetetlen tapasztalni, ahol azonnal a zene befejezése után hangos taps tör ki, ami teljesen megtöri a hangulatot. De hallgattam én nagyszerű zenét Londonban, a saját szobámban, a londoni rádió zenekara hangversenyét. Természetesen a zene után azonnal ki kellett kapcsolnom a rádiót, nehogy a rettenetes taps megszakítsa hangulatomat. De éreztem egy bizonyos hegedűszonáta végefelé is, amikor a hegedűs egy bizonyos hangon fejezi be, amely lassan elhal, hogy érintettem a Halhatatlanságot.

A Halhatatlanságnak ugyanebből az értelméből foghatnak fel azok is valamit, akik Wagner „Lohengrin” – jének nyitányát hallgatják. A zene a Szent Grált ábrázolja, amint a Mennyben pihen, körülvéve az angyalok imádatától, akik lassan lehozzák a földre, és azután visszaviszik. Ebben a Mennybéli Grált ábrázoló nyitányban a hegedűk lágyan, nagyon magas hangon játszanak, és ezt több taktuson át folytatják. Lassanként a hegedűkhöz más hangszerek is csatlakoznak, mind nagyon gyöngéden és kifejezik zenével a Szent Grál lassú leszállását. Azután következik az a pillanat, amikor az angyalok által lehozott Grál eléri a földet és akkor az egész zenekar diadalmasan egyesül hatalmas hangokban, amelyek egy ideig folytatódnak. A zenének ez a nagy terjedelme, erőssége (volume) lassanként elhal, amint az angyalok visszatérnek a Szent Grállal a Mennybe, végül a zene olyan, amilyen az elején volt, a hegedűk magas hangon játszanak, ami lassan elhalkul.

Különös, hogy néha a zenében, a zene által hozott üzenet végső megvalósítását az üstdob egy ütése által lehet átélni. Wagner „Nibelungek Gyűrűjé”-ben van egy rész, ahol amint a zene véget ér, a dobnak az utolsó lágy ütése a kulcs, amely megnyitja az ajtót a misztériumhoz.

Tapasztalati tény, hogy a megvalósulás pillanatai megszakadnak. Olyan az, mintha egy hegycsúcsra másznánk, és onnan szétnézve gyönyörű látomásban lenne részünk. De azután leereszkedünk a völgybe. Carlyle egyszer így írta le a zene hatását: „A zene tagolatlan, kifürkészhetetlen beszéd, ami a végtelenség szélére vezet minket, és engedi, hogy néhány pillanatra belenézünk.” Hasonlóan mindenkinek temperamentuma szerint vannak felvillanó látomásai arról, ami ezen a mulandó életen túl, a Halhatatlanságban van.

Az a kérdés, hogy vajon lehetséges-e a Halhatatlanság, az Időtlenségben való élet megvalósítása állandóan, megszakítás nélkül? Ez egy új és magasrendű Jógát kíván. Csak egy hasonlattal tudom leírni. Először is tévesen gondoljuk azt, hogy a múlt elmúlt. Csodálatos igazság van ebben a kijelentésben: „Az örök jelen.” Élhetjük a múltat, mint a jelent, ha értjük a módját. Az első dolog, amire emlékeznünk kell, az, hogy mit tapasztaltunk, amikor a csúcson voltunk, és azután újra kell élnünk az élmény erősségét még akkor is, amikor ebből az erősségből elhalványult valami már a tudatunkban. Azután az erősség összes pillanatait – nemcsak a Szeretet Lépcsőjén, hanem a többi lépcsők mentén töltötteket is – újra kell élnünk. Múltunk minden tapasztalatából, mintegy gyöngysort kell csinálnunk, ami egy ezüstsínorra van fűzve, (vagy száznyolc tulszi szemet, mint Indiában), és belőlük egy rózsafüzért kell csinálnunk.

Az odaadó ember rózsafüzért tart a kezében, és minden szemet megérintve, rövid imát mond. Ezt órákon át végzi, kivéve a szabályos imák idejében. Ugyanígy kell rózsafüzért készíteni múltbeli emelkedettségeink pillanataiból úgy, hogy amikor azokat a pillanatokot újra átéljük, az egész múlt számunkra egy élő jelenné változzék. A múltnak minden pillanata, amikor a hegycsúcson voltunk és távolba néztünk, és látomást láttunk, a valóságban azt jelentette, hogy arra az időre a Halhatatlanságban éltünk. Ezért, amikor mi rózsafüzérünkkel gyakoroljuk magunkat, akkor az idő megszűnik a halál elemével együtt, mert mi mindig az Időtlenségben élünk és egyek vagyunk a Halhatatlansággal.

Hogyha az én tantételelem és a Socratesé szerint valaki élete minden napján tudatában van a Halhatatlanságnak, és mivel az élet fogság, kérdés, miért ne lépünk ki a fogságból öngyilkosság által?

A rómaiak úgy vélték, hogy uraik saját életüknek, és amikor már nem találtak semmit maguknak az életben, öngyilkosok lettek, úgy vélvén, hogy ehhez teljes joguk van. Rendszerint úgy végezték ezt el, hogy meleg fürdőt vettek, és abban felnyitották ereiket, vagy amint azt a híres ifjabb Uticai Cato tette. Catot Caesar legyőzte, de nem esett el a csatában; nem tűrte azonban, hogy Caesar fogságába kerüljön, akiről úgy vélte, hogy királlyá fogja magát megtenni és megszünteti Róma szabadságát. Cato ezután elolvasta Socrates „Phaedo” című párbeszédét a Halhatatlanságról, és azután rávett egy rabszolgát, hogy tartson egy kardot erősen megtámasztva egy bizonyos szögben a földön, és azután beledőlt.

Japánban, ha két szerelmes, az egyik közülük házas mondjuk, úgy találná, hogy szerelmük beteljesülését a Sors megtagadja tőlük, és egyik helyről a másikra szöknének, de azt látnák, hogy a rendőrség végül is elfogja őket, úgy határoznának, hogy vízbe vetik magukat. Mint Japán Buddhisták, teljesen tudatában lennének a halál utáni életnek, és továbbá, mint Csikamatsu drámájában, a „Szerelmi öngyilkosság, mint Imajima” – ban a két szerelmes öngyilkos lett ezt mondva: „Szülessünk újra mindketten a Lotuszban”, ami azt jelenti, élvezzünk örök boldogságot a Paradicsomban.

Senki sem kárhoztatta őket, csak együttértett velük. Sőt egy japán költő odáig megy, hogy azt mondja, hogy kettőjüknek nem szabad lázadni sorsuk ellen, és, hogy jobb, ha írnak egy verset, ami nem lázadást, hanem valami mást fejez ki, és beleugranak a vízbe.

Socratesnek más irányú a válasza az öngyilkosság kérdéséről. Ő azt mondja, hogy nem vagyunk magunk tulajdonosai, hanem mi „az Isten vagyona” vagyunk, és ezért az Ő határozatára kell várnunk, hogy mikor szabadulunk ki ennek az életnek a rabságából.

A Halhatatlansággal való egyévválásunknak munkáját nem lehet elvégezni egy élet ideje alatt szerzett tapasztalatokkal, bármennyire spirituálisak is azok.

Megvalósítani a Halhatatlanságot, miközben halandó testben vagyunk, azt jelenti, hogy megvan a képességünk, hogy a tudatot borító mind a hét fátyolon átlássunk. Más szavakkal ez azt jelenti: élni a fizikai testben, mint személyiség és ugyanakkor, mint a Monád, aki örökké egy az Istenivel – „a Fiú az Atya kebelében”. Sok élet tapasztalatára van szükség, és mindegyikben lesz kálvária és keresztrefeszítés. Mert minden salakot le kell tisztítani a lélek

eszközeiről, minden rossz Karmát, vagyis minden akadályozó Karmát ki kell meríteni azért, hogy fátyolosatlan látással nézhessünk a dolgok lelkébe, és hogy a legteljesebb tisztasággal érezhessük a Világlélek systóláját és diasztóláját (szívverését, ki és belégzését).

A lelkeknek hét alapvető típusa van, és mindegyiküknek egy utat kell végigjárni. A lépcső hasonlatát használtam az előbb. Van a Szeretet Lépcsője, a Bölcsesség Lépcsője, az Odaadás Lépcsője. Ugyanígy négy más lépcső is van még. Minden élet alatt egy vagy több lépcsőt kell megmászni. Minden léleknek az a sorsa, hogy a lépcső minden fokát megmássza. Itt a szenvedés elkerülhetetlen. Mert amíg a lépcső utolsó fokát elérjük, életünk egy szövedék mintája, amelyekben a hossz- és keresztfonal a szenvedés és az öröm. Eljön egy nap, amikor „minden halál halott” lesz, és a lélek egy az Örök Ragyogással, és a szenvedés csak egy elmúlt éjszaka álma lesz csupán.

Az én Dharmám, az én feladatom, hogy mint az Isteninek egy töredéke a Szeretet Lépcsőjén haladjak. Haladnom kell rajta, nem egy olyan szeretetért, aminek az a célja, hogy nekem örömet szerezzen, - bár az ilyenszeretet elkerülhetetlen – hanem a Nagy Munkáért. Ennek az életnek a témáját az Úr Buddha akkor adta meg, amikor az első hírnökeit küldte azért, hogy „verjék a Halhatatlanság dobját” (amatam, amritam) hogy az emberek halljanak erről az útról: bahujana hitaya, bahujana sukhaya, loka – anukampaya, sukhaya devamanussanam – „ a sokak javáért, a sokak boldogságáért, könyörületből a világ iránt, a Dévák és emberek boldogságáért”. De a Szeretet Lépcsőjén való haladás magával hozza a kereszt hordozását a kálváriára vezető úton, és ott egy keresztrefeszítés elszenvedését.

Harmincnyolc évvel ezelőtt, amint egy vasúti kocsiban egyedül ültem, látomásom volt az előttem lévő Útról. Gyorsan leírtam a látomást a következő versben. Azt hiszem, a költemény könnyedsége és sebessége egy mélyen bennem lévő visszaemlékezésnek tulajdonítható azokról a tapasztalatokról, amelyeket sok elmúlt élet folyamán szereztem, amint egyik lépést a másik után tettem meg a Szeretet Lépcsőjén:

A szeretet csúcspontja
Csupáncsak fájdalom
Ne feledd, szív;

Minden kedves élmény
Nem más, mint mérték
Új fájdalomban.

Édesebb a szerelem,
Gyorsabb a bizonyosság
Öröm, mely fájdalom;

Bár felhős az ég
Ne pihenj mindég
Az út szélén.

Mosoly és szerelem, (kacagás?)
Azután lemondás
Így nő a Szeretet;

Míg merőn bámulhatsz
A napnak sugarába,
S mégis túléled.

A Szeretet Lépcsőjén
Akarod, vagy nem is,
Most föl kell menned;

Aszott szív mégis virágzó,
Nélkülözve adni tudó –
Ó fenséges végzet.

Akkor még nem tudtam, hogy az egy prófétai látomás arról, ami a következő években rám várt. Mindenki számára a saját lépcsőjén tény az, hogy: „Akarod, vagy nem is, most föl kell menned.”

Ha az Ösvényre léptünk, nincs visszatérés, sem igazi megállás, kivéve rövid időre, hogy összeszedjük magunkat és, hogy erőt gyűjtsünk a következő lépcsőfok megmászására. Továbbá, ha a lélek látta a világosság vakító látomását. „Míg merőn bámulhatsz a napnak sugarába, s mégis túléled”. A lélek csaknem megrémül, és szeretné visszautasítani; de képtelen. Meg kell tanulnia a technikáját annak, hogyan kell minden ember számára felfedni a világosságot, letompítva vakító fényességét az ő számukra. Az élet, amint a karmának fizeti adósságát, újból és újból „megtagadja”. Minden gyötrelem és viszontagság ellenére folytatnia kell, hogy másokat részesítsen a Szellem ajándékaiban. A sors, amit választott, valóban „fenséges végzet”. Csak a keresztrefeszítés haláltusáját ismeri; még nem fedetett fel előtte a feltámadás és a mennybemenetel. De az „Istenben Atyja”, Aki kiképzti őt, és Akinek munkájában részesül, látja helyette az elkerülhetetlen feltámadás és a mennybemenetel dicsőségét; Az ő Vezetőjének „örök karja” öleli őt magához, és az „Istenben Atyja”, Aki egy vele bajtársiasságban és testvériességben, őrzi és tartja őt még a legkeményebb próbák idején is. Még, ha teljesen elszigetelten és egyedül érzi is magát, és úgy tűnik, hogy a feladat meghaladja erejét, nem szabad elveszítenie hitét, és a pokol legmélyéigesebb mélységében is ezt kell mondania: „Ő tudja, Ő tudja.”

UTÓIRAT

Amikor ez a kis munka „A Tudat Hét Fátyl” –ról ki lesz adva, akkorra én már betöltöttem 77-ik évemet. Most visszatekinthetek, és láthatom, mi az, amit munkámról fel lehet jegyezni. Ez két részre osztható: először, mint teozófiai munkás, és másodsor saját magánéletem, egy emberé, aki a boldogságot keresi.

Múlt életeim jó karmája abban az előnyben részesített, hogy buddhista környezetbe szülehettem. Ez két tekintetben volt előny. Először, nagyon hamar kapcsolatba kerültem az Úr Buddha befolyásával, Törvényével, és igazi Szanghájával. Természetesen, mint fiú, tudtam a reinkarnáció és karma eszméiről, és ráadásul megismerkedtem ama „Nagyok” fogalmával, akiket Arhatoknak neveznek. A második előnye annak, hogy buddhista családba születtem az, hogy teljesen szabad voltam a kaszt elvakultság bármilyen szellemétől, ami már gyermekkoromban behatolt volna jellemembe, ha hindu családba születtem volna. Napjainkban, Indiában, aktív teozófusaink közül sokan, bár Brahminoknak születtek, nagyjából lerázták a kaszt bilincseit, de némi elvakultság azért megmaradt.

C.W.Leadbeatert, elmúlt életombeli testvéremet, 1886-ban Ceylonba küldték, Buddhista neveléssel kapcsolatos munkával. Miután odautazott, Mesterétől intést kapott, hogy egy fiatal testvére, akit megöltek, amikor mindketten kisfiúk voltak, Ceylonban újraszületett. Ezután az volt a dolga, hogy megtalálja ezt a testvérét, és több fiú néhány évi megfigyelése után végül bennem találta meg testvérét. Ezután beszélt nekem a két vezető Mesterről a teozófiai mozgalommal kapcsolatban, és megkérdezte tőlem, hogy melyiküket óhajtom követni.

Habozás nélkül Mahatma Koot Hoomi (olv. Kut Humi) mellett döntöttem – gondolom múlt kapcsolatok miatt „Atyámmal az Úrban”.

Ezen elhatározástól kezdődően, az új karma azonnal működni kezdett, mert szükséges volt, hogy mint munkásjelöltet a Mester szolgálatában, Angliába vigyenek, és ott többféle módon kiképezzenek. A nehézség az volt, hogy amikor szüleimnek óvatosan előhozakodtam azzal a gondolattal, hogy elhagyjam Ceylont, heves ellenállást tanúsítottak, mert számukra Anglia 1889-ben egy olyan vadnyugat-féle volt. Azt mondták, hogy elintézik, hogy Colombóba intézetbe küldjenek. Mit lehetett akkor tenni? Természetesen csak egy válasz volt, és az, hogy megszökjem otthonról. Testvérem gondos előkészületeket tett, és érintkezésbe lépett a colombói kikötőben horgonyzó vitorlás kormányosával, amely vitorláshoz ő, és mi fiúk néhányan ki szoktunk úszni. Úgy lett elrendezve a dolog, hogy a kormányos befogad engem, és elrejtve tart addig, amíg a hajó el nem hagyja a kikötőt Anglia felé a Jóreménység fokon át. Testvéremmel valahol a La Manche csatornában kellett találkoznom. Mindent titokban kellett tenni, nehogy nyomomra akadjanak.

Beszereztem egy útitáskát, néhány ruhát tettem bele, és Verne Gyula egy kötetét, „Húszezer mérföldnyire a tenger alatt” címmel. Egy bizonyos délután elindultam útitáskámmal egy külvárosi állomásra, és a vasútvonal mentén találkoztam egy tengerésszel, akinek átadtam a táskát. Ezen az éjszakán kellett megszöknöm.

Úgy történt, hogy anyám egy ismerősét látogatta meg besötétedés után, és én elkísértem őt. Amint az ismerőshöz ért, én megléptem, és amint tervezve volt, a tengerparton találkoztam testvéremmel. Monszun ideje volt, és erős szél fújt, ami hullámtörést okozott a parton. Testvérem azt mondta, hogy egy csónak van nem messze, amihez nekem ki kellett úsznom. Csak a kabátom, és a dhoti volt rajtam, amit átadtam neki, és azután anyaszült meztelen tengerbe merültem. Szerencsére nem kellett túl messze kiúsznom, hamarosan megtaláltam a csónakot, amely felvett. Élénken emlékszem, amint összekuporodva meztelenül feküdtem a csónakban, fázva a monszun szél hidegében. A vitorláshoz eveztek velem, ahol a hajó kormányosa fogadott, és a kapitány fülkéjébe vitt, aki néhány napra, amíg a vitorlás elindul, a parton volt. A fülkébe zártak, és a fizikai szükségletekre egy vödör volt bent. Útitáskám a fülkében volt, és az élelmet odahozták nekem. Harminchat óráig voltam a fülkében.

Közben természetesen nagy összeviesszóság volt otthon, mivel nem tértem haza. A család mindenfelé keresett, és másnap apámnak eszébe jutott, hogy testvérem C.W. Leadbeater biztosan tudja, hol vagyok. Elment, és revolverrel fenyegette meg őt, de testvérem természetesen egy szót sem szólt hollétem felől. A harminchat óra végeztével a család beletörődött a helyzetbe, és tudtul adta, hogy, ha visszatérek, hivatalos áldásukat adnák, és azután elmehetek testvéremmel. Tény az, hogy a hajó, amelynek egy bizonyos napon kellett volna távoznia, néhány napra hátráltatva lett. Így visszatértem testvéremmel szüleimhez. Nagyon sajnáltam, hogy elmulasztottam az alkalmat, hogy tengerész legyek.

A különös ebben az esetben az, hogy az egész alatt, a legkisebb félelem, reszketés sem volt bennem, vagy valami izgalom érzése a kaland miatt. Olyan volt, mintha egy drámát írtak volna számomra, amelyben én csak a szereplő voltam, és nem volt egyáltalán semmilyen érzésem a dologban. Egyszerűen megtettem azt, amit meg kellett tennem.

Évek folyamán megkaptam egyetemi képesítésem, és lassanként a Bölcsességről való ismereteim növekedtek. Természetes képességem volt a tágkörű áttekintésekre, és így a tudás minden ágazata, a vallás, tudomány, és a művészet egy teozófiai filozófiában forrottak össze. Minden, mint teozófiai munka volt része életemnek.

Most először kívánok valamit felfedni belső életemből, remélem, hogy mások olvasva sorsomról, állhatatosak maradnak a rájuk bízott munkához való odaadásukban, mindannak ellenére, amit a karma esetleg hoz számukra.

Az első keresztrefeszítem azon az éjszakán volt, amikor a gőzös elhagyta Colombó kikötőjét. Úgy mozogtam ebben a fent elmesélt drámában, amikor megszöktem otthonról,

hogy voltaképpen nem is tudtam, hogy mit csinállok. De azon az első éjszakán ráébredtem arra, hogy mit vesztettem el. Mert mélységesen szerettem egyik unokatestvéreimet, egy fiút, aki egy évvel fiatalabb volt, mint én. Sohasem fedtem fel iránta érzett szeretetemet. De azon az éjszakán, kinn a tengeren, tudtam, hogy most elmegyek, mind messzebbre tőle, és keservesen sírtam. Testvérem, aki a kabinban volt, mellettem ült, de nem szólt egy szót sem. Mit is mondhatott volna? Végül is álomba sírtam magamat.

Azon az éjszakán az "Istenben Atyám" magához hívott, és elfogadott próbatanítványnak. Amit a „Világosság az Ösvényen” mond, igaznak bizonyult az én esetemben: „Mielőtt a lélek megállhat a Mesterek jelenlétében, lábait meg kell mosnia a szív vérében”. Lelkem lábait ezen az éjjelen a szívem vérében mostam meg. Akkor tizenhárom éves voltam, és az első keresztrefeszítésem volt a sok közül, amiben a karma részesített engem, azért is, hogy megtisztítson, és azért is, hogy alkalmasabb munkássá tegyen a Nagy Munkában.

Az évek múltán a kisfiúból férfi lett, és a szív belső életét évről évre erőfeszítések jelezték. Most, és akkor is voltak a boldogságnak rövid időszakai. De voltak keresztrefeszítések is. Azután eljött a nap, amikor az összes elmúlt életeim keresztjei közül a legnehezebbet kellett hordoznom, és egy hosszabb utat kellett tennem a Golgotára, hogy ott a legborzasztóbb keresztrefeszítést szenvedjem el. Huszonkét évig tartott, és nem volt sem nappal, sem éjjel egy óra sem, amikor ne lettem volna tudatában az éles szenvedésnek. De arcom semmit sem mutatott belőle, amint sokféle munkámat végeztem.

Az egyetlen vigasz a gyermekek arcában volt. Senki sem tudta, csak az „Istenben Atyám”. Ő csak örködhett, mert amint ő régen mondotta: „Aki gyorsan fut, annak meg kell fizetnie a gyorsaságért”. Végül is elmúlt a keresztrefeszítés és a békének egy rövid időszaka következett, és az örömeik pillanatai. De a Karma adósságait meg kellett fizetni, és így újabb keresztrefeszítés kezdődött.

A jövő életeimben még sok keresztrefeszítés vár rám, kevésbé gyötrelmes, és rövidebb ideig tartó, amint a Karma rossz adóssága csökken. Csak amikor a hét fátyolon áthatoltam, és az Istenség küszöbén állok, akkor szűnik meg a keresztrefeszítés. Akkor belépek a Világosságba, bár soha nem érintem a Lángot.⁵

Istenben Atyám azért, hogy meglátást és erőt adjon a nagyobb munkához, kétszer felfedett nekem villanásokat a jövőből. Nem fogom elmondani, hogyan lehet a jövőt meglátni. Az első látomás egy igen távoli jövőből van, és azzal a munkával foglalkozik, amit nekem majd akkor kell végeznem, amikor az élethullám erről a bolygóról, a Földről átkerül a következőre.

Lassanként leírtam valamit ebből a látomásból, olyan írástehetséget használva, amilyen volt. Abban a kis könyvecskében található, amelynek az a címe, hogy: „Virágok és Kertek”. Későbbi könyvecskéiben, „A Csodálatos Gyermekek”, és a „Felszabeditás” címűekben, annak a jövőnek más aspektusait kívántam kifejezni.

A jövőnek második látomását pontosan akkor kaptam, amikor a huszonkét éves hosszú keresztrefeszítés kezdődött. Gyorsan írtam róla abban a kis könyvecskében, amelynek a címe „Felajánlás”. Mert ezt a látomást az „Istenben Atyám” fedte fel számomra azért, hogy bár sok szenvedést kell eltűrnöm, mégis lesz majd egy nap, amikor a szenvedés megszűnik, és a munkában, amit az Örökkévalóságban kell végeznem, nem lesz a szenvedésnek még az árnyéka sem, hanem szinte túlárad majd a legmagasabb örömtől.

Negyven évvel ezelőtt, egy fantázia hangulatában papírra vettem az én Devachan tervemet, a leendő mennyei világot, és három verset írtam alá. Kiadom ezt a tervet mindenki számára vizsgálatra. „Ji” a barátom, egy macska, aki egyéniesült, mintegy gyermek Lélek lett. „Jack” egy foxterrier volt, és „Nick” egy leírhatatlan nagy fekete kutya, akit a

⁵ Világosság az Ösvényen 12.-ik szabály.

pedigrés Jack tartott rendben (kordában). Mindkét kutya a W.H.Kirby és Kirbyné barátaim tulajdonában voltak Olaszországban, akiknél sokszor voltam vendég. Mindenki megfigyelheti, hogy mennyei világomban nem találhatóak a teozófiai előadások, és könyvtár. Mégis minden elkövetkező életemben a bölcsességet fogom feltárni előadásokban, könyvekben és versekben. De mielőtt adhatnék többet, mint eddig tettem, előbb kapnom kell. Tervemnek minden ablaka a Logosz Világosságára nyílik. Ebből a világosságból fognak rááramlani a Bölcsességnek újabb kinyilatkoztatásai. Ott közvetlenül a Logosztól fogok újabb látomásokat és kinyilatkoztatásokat kapni, újabb dimenziókról, egyikről a másik után, azokról a módokról, ahogyan Ő adja Magát nekünk a legteljesebb Jóságban, Igazságban és Szépségben.

„Nanyak panthah vidyak Yanaya”
„Nincs más út, amelyen oda lehet jutni.”

Dahin! Dahin!
Nicht ich mit dir, o mein Geliebter ziehn!
Oda! Oda!
Szeretnék Veled, ó szerelmem menni.

Mennyei folyó partján, rózsakertben
Ilyennek tervezem, s álmodom életem,
Megálmodni a holnap boldogságát,
A gyötrő ma meg nem tilthatja nékem.

Ott sétálunk majd, én és Másik Énem,
Kéz kézben, mint két ártatlan gyerek,
Hogy mit e földön szétzilált a végzet,
Minden szándékot véghezvigyenek.

Óh, Te, ki Élet vagy, és Szeretet,
Vess véget végre sötét éjszakámnak,
Add, hogy Veled legyünk, én s a Másik Énem,
Mindörökre fényességes hazánkban.

